

Bensajd, Pecold, Šuman i Rozenblumova tvrde da upravo ovaj očigledni proces izvrtanja izvornog smisla marksizma CKK isključuje u startu. Jer šta je zajedničko veri u genijalnog vođu svetskog proletarijata i partije s jedne i kritičkom revolucionaru Marksu s druge strane, čiji je omiljeni moto bio: de omnibus dubitandum? Šta povezuje rigidni pokušaj prevaspitavanja Maoa sa piscem teza o Fojerbahu? Koji su to posredni činioци koji su preoblikovali izvorni smisao ideje često u njenu suprotnost? Premda su u CKK neki posredni činioци uočeni, značaj im je potcenjen.

Preobražaj marksističke misli u ideologiju pravdanja moći bio je prisutan svuda gde su komunističke partije osvojile vlast. Izvorne ideje su u različitom stupnju izvitoperavane, odnosno pretvarane u puku ideologiju koja je vlast i teror pravdala marksizmom. To je slučaj i sa drugim ideologijama. Kada se postavi pitanje zašto se realni socijalizam mogao radikalno kritikovati i sa komunističkih pozicija, tada postaje neubedljiva ocena marxizma kao kriminalne ideologije. Zašto nije bilo fašističke kritike fašističkog terora, a bilo je niz marksističkih kritika staljinizma? Da li ova okolnost svedoči

o nekoj dubljoj razlici između socijalizma i fašizma ili je kao nebitnu treba ignorisati? Slične su slabosti (u Hegelovom smislu, ko misli apstraktno) i paušalne protivoptužbe branioca inkriminisanog realsocijalizma upućenih CKK. Mogu se svesti na parolu: "Dobrodošli u klub sveta mrtvih žrtava kolonijalnog, imperijalnog i globalnog kapitalizma". Naime, kao odgovor na CKK pojavila se u Nemačkoj 1999. Crna knjiga kapitalizma koju je napisao R. Kurc (Kurz), a koju je Hamburški Die Zeit ocenio kao najvažniju knjigu objavljenu u Nemačkoj u poslednjih 10 godina (Lohmann 1999). Bilo je i drugih pokušaja bilansiranja žrtava kapitalizma i liberalizma. Britanski istoričar Kevin Henli tvrdi da ne bi bilo teško načiniti Crnu knjigu liberalizma slično postupku bilansiranja žrtava komunizma u 20. veku (Henley 1999). Kod procene ovih napora takođe je potreban oprez. Može li se brojkama odgovarati na brojke u uzajamnoj ideološkoj demonizaciji? U statistici možda, ali ne i kod dubljih sociološko-istorijskih objašnjenja masovnog ubijanja u minulom stoleću koja tragaju za njihovim konkretnim i posrednim uzrocima. Treba pažljivo odgovoriti na pitanje šta od kolonijalnih i fašističkih zločina pripada logici kapitala. Dakle jednako kao što se svetska istorija komunizma ne može svesti na istoriju zločina, tako se ni sva zlodela fašizma i kolonijalizma u celini ne mogu pripisati građanskom rezonu sacro egoismo. Selektivni pogled na jednu epohu samo iz perspektive zločina i terora nepotpun je i iskrivljen. Ako se posle Aušvica ne može pisati poezija, može li se posle Gulaga misliti na revoluciju? Besmisleno je iskustva i posledice socijalističkih revolucija koristiti u cilju isključivog opovrgavanja marksističke utopije. U središtu izvornog marksizma nije napredak koji gazi preko leševa, već aktualizacija mogućnosti epohe za nužne izmene prema humanističkim kriterijima. Besmisleno je Marksu pripisivati Gulag, ali se ne može preći ni preko Blohovog pitanja; nije li se marksizam u SSSR-u izmenio do raspoznatljivosti, a ne samo do neraspoznatljivosti? Neki sadržaji marksističkog učenja mogli su u osobenim prilikama biti hazardni. I radi toga CKK treba čitati, a ne samo zbog toga što komunisti do sada nisu napravili bilans realnog socijalizma prepustivši analizu protivnicima. Ipak imanentnost pristupa i apriorizam zaključaka ne podstiču ovakvo kritičko čitanje.

U središtu pokušaja da se istorija socijalizma predstavi kao istorija zločina je otkrivanje njegove ključne ideje, tj. prepoznavanje motiva zločinačkog čina. To je "ukidanje privatne svojine", tj. sistema u kojem novac stvara novac, a oni koji su pri novcu imaju prednost. Ova